

SALOME

Can ANKAY

Tamam, tamam saklamıyorum, bir sevda işiydi hepsi. Salome'nin peşine düşüp bir temizlik acentesinin sokağında, binasında ve bizzat içinde gezinmemle başladı her şey. Salome canım, şu bizim Salome. Bir gün eczaneden çıkarken kendisine yol vermemle başladı benim aklıma yol vermem de. Salome... Bu muydu? Bu kadar çok muydu? Yıllardır beklediğim, bulduğumda peşine düşeceğim, geri kalan hiçbir şeyi önemsemeyeceğim kadın, bu kadar sonsuz muydu?

En az üç kişi düşülmez miydi Salome'nin ardına? Sonra yolları gözlenip, hayatına bir yerinden iltica edilmek arzusu duyulmaz mıydı? Ben de öyle yaptım. Önce yarı zamanlı, sonra tam zamanlı çalışmaya başladığı işine gidiş gelişlerini gözledim haftalarca. Düşledim sonra, hep düşledim: Mesai aralarında bir kitap olurdu elinde mesela. Bir kurşun kalemle not alırdı ufak, sarı renkli, çizgili bir deftere. Öyle sıradan şeyler de okumazdı. Benim okuduğum, benim sevdiğim, başkalarının okurken aynı heyecanı duyamayacağı romanları okurdu. Ya da şiir... Nazım'sa Nazım, Turgut'sa Turgut! Hatta göğe bakmak için belki bir şiire çıkardık günün en olmadık vakti. Sonra mola saati gelirdi yine: Kahve içecekse Türk kahvesi, çay içecekse alabildiğine karanlık demli... Muhakkak klasik bir müzik çalmalıydı kitap okurken fonda; belki yerli belki yabancı, belki gerçek, belki düşte. Düşüncemi yabancılaımazdı belki bu kadar o zaman. Müziğin sızlayan yerinde aynı şeyleri düşünür, şiirin uman yerlerinde aynı düşe sızardık işte. Dağılırdı dünya. Kurdum hayallerimi, uçurtmalarım kuyruğu gibi salkım saçak düşledim kenarlarını bile.

O benim Salome'mdi ve bir Salome aykırı bir düşün aykırı bir öznesi olabilirdi yalnız. Tamam, sıradan giyinebilir, yorgun yürüyebilir, solgun durabilirdi. Bu dünya onu yormasın da kimi yorsundu Allah aşkına?

Günlerce yolunu gözledim. Evini, yeni başladığı işini, haftada iki kere diyalize alınan annesini, ortaokula giden bir kız kardeşini, annesine aldığı ilaçları, her sabah uğradığı fırını, parasının bazen ilaca ya da market hesabına yetmeyişi, o zaman yüzüne düşen mahcubiyeti, hepsini ezberledim. Kendisine bir ömür sunduğum kadın, bu kadar umutsuz muydu?

Ortalığı toparlayıp çay dağıtan bir Salome değildi iş yerine girmeden kafamda kurduğum. Ne bileyim, en azından masa başı bir işi olur diye düşünmüştüm. Yakıştıramamaktan diyelim. İş yerinin bir temizlik acentesi olduğunu öğrendikten sonra kendime de orada bir iş aramaya başladım. Aslında bir işim vardı; kendi işim. Ama bir yakınlık vesilesi aramak için, ne bileyim, arada temizlik falan da yapabiliyordum belki. İş yerine tabiri caizse bir hamal olarak girdim. Vasıflarıma göre bir işleri yoktu ve aradıkları tek şey vasıfsız elemandı. Hoş, Salome'den sonra bir vasfım kalmış mıydı sahi, bilmiyorum. Ah... Bu muydu? Bu kadar mıydı? Bu kadar sarışın, bu kadar kıvrak, bu kadar boylu, bu kadar edalı bir Salome... Bu kadar eline bez, üstüne önlük yakışmaz mıydı? Neden onu birdenbire tutup şu iş yerinden çekip yanımda götürüyordum? Filmlerde esas adam çıkıp kızı sefil hayatından kurtarmıyor muydu? Ben neden kimliğini gizleyen mağrur adam oluyordum?

Salome hiçbir zaman bana karşılık vermedi. Dahası anlamadı bile ilgimi. Yaşım biraz büyük olduğu için belki, bir "ağabey"dir tutturdu gitti. Genç sayılırdım aslında ya da orta yaş. Bıyıklarım da yoktu hâlbuki ve hiç olsun istememiştim. Üç ay sonra ayrıldım bu beyhude işten. Onu diğerlerinden korumaya çalışırken üstüne yapışan bir sinek gibi görüldüğümü bilemezdim ki. Bu kadar kabahatli, bu kadar kirli, bu kadar onursuzdum belki. Bu kadar yalnız, bu kadar densiz, bu kadar "sen benim Salome'me güzelim diyemezsin"dim. Olsun, kovulmak istifa etmenin yarısı değil miydi?

Salome de benden bir hafta sonra ayrılmış. Öyle sessiz, öyle sakin... Kendisini huzursuz eden bütün ağabeylerden kurtulup tek bir ağabeye varmış. Bilmiyorum belki başka bir yol denesem adımı gerçekten değiştirebilirdim olan her şeyin. Olmadı.

Asıl adı: Salime L. Soyadının -artık kızlık soyadı- açıklanmasını arzu etmiyor. Temizlik acentesindeki en az üç işçi ve bir müdür yardımcısı kendisine âşık. Biri bu yüzden nişanlısından ayrıldı, kendisini ortalığı süpürmek yerine ortalığı pisletmeye verdi. Acentedekiler baktılar bu efendinin pislettiği yerleri temizlemek için herkes başvuru yapıyor; “Allah ne verdiyse pisletiver ortalığı evladım, maaşına yüzde üç artı üç seyyanen zam yaptık” dediler. Bay müdür dedi bunu, bizzat duydum. Pis herif de, günde üç artı üç saat Salime’nin ardından ortalığa gözyaşı, keder, rutubet, huzursuzluk, terk edilmişlik ağrısı döktü. Zira Salime’nin bir iki kez kendisine merhaba demişliği vardı ve bu yüzden şimdi terk edilmişliğine yanıyordu. Salime bir daha ona merhaba demedi; tutup müdürüne dedi. Müdürüne merhaba derse kendisine daha iyi davranılır, terfi, zam falan alır diye düşünüyordu. Haklıydı. Merhabalar geliştikçe Salime’nin duruşu, giyimi, bakışı, işinin mahiyeti değişti. Bay müdürün ise gözleri şaşkınlıktaydı. Salime’yi gördüğü yerlerde yüz otuz beş derece kayardı dört bir yana göz bebekleri. Yardımcı olmaya çalıştım aslında. Gözlük önerdim, damla önerdim, gözyaşı önerdim, Salime alerjisi olduğunu söyleyip uzaklaştırmaya bile çalıştım ama bay müdürün gözlerinin tuhaf açısı değişmedi. Değişeceği de yoktu. Müdür yardımcısı olansa eskiden başka bir departmanda müdürdü. Salime’nin ardında koşturmasından kendisini “kendine hayrın yok bari Salime’ye yardımcı olursun” diyerekten S. yardımcılığına getirdiler. Şu an sıradan bir personel ama o kendisini müdür yardımcısı sanıyor. Bıyıkları yok ve boyu benden kısa. Sadece yardımcı; S. yardımcı. Neyse, artık ona sadece Allah yardımcı.

Salime iş yerindeki masaları, camları, yerleri sildi; bütün çalışanlara çay verdi, bay müdüre ise kahve: ah, nasıl bol şekerli. Bundan sonra da öyle devam edecek belki. Salime hiç benim üstümdeki kederi silmedi. Bana hiç gerçekten “merhaba” demedi. Ben ona bir şiir yazmadım, biz o

şiiiri aynı ana okumadık ve o da Salome'ye zaten hiç benzemedi. Bir ağırlığı olmadı çevresinde, güzelliğinden ve kederinden başka. Bir ağırlığı olmadı bende, birkaç yüz temizlik malzemesi kolisinden başka. Kimse Salime'nin güzel bedeninin içinde bir ağırlı olabileceğini düşünmedi. Bir hafta sonra, Salime evinden gelin olarak, annesi de diyalizden mutlu olarak çıktı. Tuttu bay müdüre yâr oldu. Müdür şiir yazmayı bilmezdi, Salime şiir okumayı bilmedi. Ben müdür olamadım. Bıyıklarım zaten yoktu, temizlenmeye ise gücüm yetmedi. Sadece kustum. Aklıma bay müdürün gözleri ve Salime'nin yüzü geldikçe kustum.